

Ja, der er mange elskværdige Kvinder hos Daudet, f. Eks. den parisiske Arbejderske, lille Désirée Delobelle. Ikke sandt, man ser, hvorledes hun sidder Dag ud og Dag ind og piller med de Smaafugle, Modehandlerinderne bringer til Hattepynt o. lign. Hun lægger sine vekslende Stemninger, sit unge Hjertes Haab og Tvivl og Længsel ind i Arbejdet; naar hun er glad, spreder hun med sine travle, behændige Fingre Fuglenes Vinger vidt ud og aabner deres Næb, som om de var paa Nippet til at flyve og til at kvindre; men naar hun er bedrøvet, lader hun de smaa Hoveder bøje sig som i Sorg eller vingeskudt Afmagt. Aarene gaar, stadig sidder Désirée Delobelle og udstopper sine Fugle og anbringer dem i yndefulde Stillinger, til hun selv synker sammen som en lille træt Fugl, der ikke mere har Kræfter til at løfte sine Vinger. Det er en trist Historie, men selv er hun ikke trist trods de nedtrykkende Forhold, hun lever under; hun har Pariserindens glade Sind og Evne til at se lyst paa Tilværelsen.

Ja, det glade Sind, det gode Humør har sat sit Stempel paa Livet i Paris, og jeg tror, dette er Grunden til, at Fremmede synes saa godt om at være hos os. Man smiler mere dér end andet Steds. Læg Mærke til Folk paa Gaderne: Bekendte mødes, veksler et Par Ord og skilles *smilende*, ikke fordi de har sagt noget særlig morsomt, men fordi det er deres Natur. Den Handlende, De køber noget hos, smiler til Dem af samme Grund.

Jeg har lagt Mærke til Folk af forskellige Nationer paa lange Jernbanerejser. Saa bliver Ansigterne ogsaa lange, glider ud af deres konventionelle Folder, antager et aldeles ustuderet Udtryk; nu vel, saa ser Franskmænd altid mere oprømte ud end andre Folk. Vort Land har ogsaa en lykkelig Beliggenhed; Spaniere og Italienere bliver let lade, fordi der er alt for varmt hos dem, Englændere og Tyskere bliver trætte og tunge, da Kampen for Tilværelsen er dem saa svær. Vi derimod, vi lever midt imellem: saa langt mod Nord, at vor Arbejdskraft er usvækket, og saa langt Syd paa, at vi har mildere Klima og færre Fornødenheder. F. Eks. det Kød, en Dansk spiser, er nok til tre Franskmænd, og en Englænders Middag — aa, den vil mindst fire af os kunne mætte sig paa. En Italiener derimod lever Dagen igjennem af et Stykke Brød saa stort som min Haand og et Par Frugter. I Zara spiste jeg i Sammenligning med de Indfødte saa meget, at det formelig vakte Forargelse. — Men lad os komme tilbage til det, vi talte om, Pariserinden. Læg Mærke til Daudets Kvindetyper; Zolas derimod, som De før spurgte om, aa nej, Zola har tabt Terrain paa de sidste Aar og vil blive ved dermed, ikke just fordi han er plump, for han er en stor Digter alligevel, men ganske ligefrem fordi han er trist og tung, saadan er vor Nationalkarakter ikke. En stor Ulykke, som vor sidste